

بررسی رابطه ی میان سابقه سکونت و احساس هویت در فضاهای عمومی

شهری (مطالعه موردی: خانه اصفهان)

ناصرصابری^{۱*}، شیرین طغیانی^۲

۱- ناصر صابری: کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری، دانشکده معماری و شهرسازی، موسسه آموزش عالی دانش پژوهان، اصفهان، ایران
 nassersaberi.ns@gmail.com

۲- شیرین طغیانی: استادیار گروه شهرسازی، دانشکده هنر، معماری و شهرسازی، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، اصفهان، ایران.
 toghyani.shirin@gmail.com

چکیده

هویت شهری را حاصل پیوند میان فرد و محیط شهری است، شهر به صورت نماد کلی خزانه تجربه های شخصی فرد محسوب می گردد. سکونت می تواند از نقطه نظر رویکرد کنش متقابل نمادین دیده شود، رویکردی که بر اهمیت نشانه ها به عنوان واسطه های معرفی خود و بر نقش اجرا تأکید دارد. هدف از این پژوهش بررسی رابطه میان سابقه ی سکونت و احساس هویت در فضاهای عمومی شهری خانه اصفهان است. روش پژوهش توصیفی و تحلیلی و ابزار پژوهش منابع کتابخانه ای، پرسشنامه و نرم افزار SPSS است. حجم نمونه با استفاده از فرمون کوکران و جمعیت پایه خانه اصفهان ۳۸۴ نفر برآورد شد. نتایج به دست آمده از آزمون F و ضریب Eta نشانگر آن است بین سابقه سکونت و احساس هویت در محله خانه اصفهان رابطه ی معنا داری وجود ندارد به طوری که ضریب اطمینان ۰,۱۲۳ به دست آمد که از ۰,۰۵ بیشتر است و فرضیه پژوهش مورد تایید قرار نگرفت. همچنین نتایج نشان می دهد که میانگین پاسخ های مربوط به سوالات هویت برای افرادی که کمتر از ۵ سال در محله خانه اصفهان ساکن بوده اند ۲,۸۷ است و برای افرادی که بین ۵ تا ۱۰ سال در این محله ساکن بوده اند ۳,۱۲ و برای افرادی که بالاتر از ۱۰ سال در محله خانه اصفهان ساکن بوده اند ۳,۱ می باشد.

واژه های کلیدی: سابقه سکونت، احساس هویت، خانه اصفهان، فضاهای عمومی شهری

۱- مقدمه

فضاهای عمومی شهری در مفهومی عام، ارتباط متقابل میان روابط و رفتارهاست. یعنی ضمن آنکه محل همجواری هویت های فردی است، در یک زندگی شهری خود به مثابه مهمترین عامل احراز هویت بوده و بر رفتارها و روابط انسانی تأثیر می گذارد. جریان زندگی اجتماعی در شهرها، تنها به رفع نیازمندیهای مادی شهروندان خلاصه نمی شود؛ بلکه در کنار نیازهای عمومی ساکنان برای رفع حوائج مادی، سایر نیازمندی های غیر مادی و معنوی نیز که نوعی رفتار و عمل متقابل بین شهروندان را در بطن خود دارد، به گونه ای کاملاً تأثیر گذار در محیط شهر جلوه گر می شود. با افزایش سطح رفاه اجتماعی و توسعه شهری (تا دهه ۱۹۶۰، که عمدتاً مبتنی بر رفع نیاز مادی ساکنین شهرها بود)، توجه برنامه ریزان شهری و متولیان شهرها به فضاهای عمومی شهری، که در آن فضا علاوه بر رفع نیاز مادی افراد، امکان تبادل دیدگاه ها، اندیشه ها و افکار، تقابل